

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.965 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 244.475/VII-42.837**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Illias Elmouden
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 390/13
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 maart 2025, strekt tot de cassatie van arrest nr. 321.635 van 14 februari 2025 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.303 van 26 mei 2025.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2026.

Staatsraad Jonas Riemslagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Illias Elmouden, die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, dienen op 16 februari 2023 een achtste verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 juli 2024 neemt de verwerende partij twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partijen dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 321.635 van 14 februari 2025 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partijen niet te erkennen als vluchteling en hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Dit is het bestreden arrest.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekende partijen hebben in hun verzoek tot voortzetting ook schriftelijk gerepliceerd op het verslag van de auditeur. Het cassatieprocedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om na de kennisgeving van het auditorsverslag nog een schriftelijke uiteenzetting in te dienen. Wanneer de auditeur concludeert dat het cassatieberoep moet worden verworpen, kan de verzoeker luidens artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit vragen dat de procedure wordt voortgezet, bij gebreke waaraan de afstand van het geding kan worden uitgesproken. Het “verzoek tot voortzetting” van de verzoekende partijen wordt slechts als procedurestuk aanvaard in zoverre hierin wordt verzocht om de procedure voort te zetten. In zoverre het stuk een schriftelijke voorbereiding vormt van de mondelinge uiteenzetting op de terechtzitting, wordt het beschouwd als een loutere inlichting.

V. Onderzoek van de middelen

Algemeen

5. De artikelen van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) worden in ogenschouw genomen zoals zij golden ten tijde van het bestreden arrest.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekende partijen werpen in een eerste middel de schending op van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet. Zij stellen dat de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, is geschonden.

De verzoekende partijen zetten uiteen dat zij in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk hebben aangegeven dat hun verklaringen omtrent de problemen met de schoonfamilie van tweede verzoeker, die reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van het vorig volgend verzoek om internationale bescherming, niet ter zake doen in het kader van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, maar wel de problemen omtrent het officieel statuut van minderjarige kinderen in Irak, thans aangetoond middels e-mailverkeer met de Iraakse ambassade, documentatie omtrent de ongehuwde status van de verzoekende partijen en verschillende landenrapporten die worden geciteerd. De verzoekende partijen houden voor dat er in het kader van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming sprake is van nieuwe elementen, zijnde de aangehaalde documentatie en stukken, die afbreuk doen aan de essentie van de eerdere weigeringsbeslissing van de verwerende partij, aangezien hun beweringen over het officieel statuut van minderjarige kinderen thans niet meer als louter ongefundeerd kunnen beschouwd worden.

Om die redenen kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet louter verwijzen naar de reeds eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent de familiale problemen. Het gaat in het huidig volgend verzoek om internationale bescherming immers om een stelselmatige discriminerende praktijk van Irak ten aanzien van de kinderen van de verzoekende partijen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon evenmin oordelen dat de

aangehaalde elementen niet meer gekwalificeerd kunnen worden als nieuwe elementen omwille van het gebrek aan beroep tegen de eerdere weigeringsbeslissing van de verwerende partij.

7. In de memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen dat er een kernmisvatting blijft heersen dat de nieuwe elementen losstaan van het eerder ongeloofwaardig bevonden relaas aangaande de familie van eerste verzoekster. De nieuwe elementen doorbreken de essentie van de eerdere weigeringsbeslissing, namelijk dat de beweringen omtrent de minderjarige kinderen “ongefundeerd” waren. Dat de vroegere stellingen over de (schoon)familie als ongeloofwaardig werden gekwalificeerd, kan niet weerhouden worden in deze nieuwe en zelfstandige bewijsvoering.

Verder ontbreekt in het bestreden arrest een inhoudelijke weerlegging van het sleutelargument, namelijk hoe het e-mailverkeer met de Iraakse ambassade en de stukken aangaande de burgerlijke staat van de verzoekende partijen geen afbreuk zouden doen aan de eerdere “ongefundeerde verklaring over de status van de minderjarige kinderen” en waarom deze elementen niet als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet kwalificeren. Er wordt niets gezegd over de actuele objectieve documenten.

Bovendien achten de verzoekende partijen het tegenstrijdig dat enerzijds het huidig verzoek om internationale bescherming door de verwerende partij ontvankelijk wordt verklaard, maar anderzijds de nieuwe elementen worden gerelativeerd of het debat wordt herleid tot het relaas aangaande de (schoon)familie.

Voorts uiten de verzoekende partijen nog kritiek op de motieven van het bestreden arrest, die te algemeen geformuleerd zijn en waarin een sprong in de redenering zit voor wat betreft de mogelijkheid voor de kinderen om de Iraakse nationaliteit te bekomen.

Beoordeling

8. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

9. Artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.”

10. De verzoekende partijen voeren in het eerste middel in essentie een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan. Hun kritiek richt zich meer bepaald op de beoordeling van de argumenten en documentatie over het statuut van de minderjarige kinderen. Omdat die zaken volgens de verzoekende partijen nieuwe elementen uitmaken, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet steunen op de vorige beslissing van de verwerende partij, waartegen geen beroep werd ingesteld, en kon hij evenmin

volstaan met een verwijzing naar de eerder als ongeloofwaardig bevonden verklaringen omtrent de familiale problemen.

11. In punt 5 van het bestreden arrest overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partijen “benadrukken [...] dat hun kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen” en dat zij “enkele stukken hieromtrent neer[leggen], met name het mailverkeer met de Iraakse ambassade, documenten aangaande de burgerlijke staat van de verzoekende partijen en identiteitsdocumenten”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in de bestreden beslissingen van de verwerende partij reeds op goede gronden werd gemotiveerd omtrent de bewering van de verzoekende partijen dat hun kinderen de Iraakse nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen en omtrent het e-mailverkeer met de Iraakse ambassade, waarbij de overwegingen van de bestreden beslissingen van de verwerende partij worden hernomen.

Hierna wordt in het bestreden arrest het volgende overwogen:

“Dat verzoekers in hun verzoekschrift andermaal verwijzen naar het reeds in de beoordeling meegenomen mailverkeer met de Iraakse ambassade kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen van verweerder. In tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift stellen, kan uit dit mailverkeer geenszins worden afgeleid dat beide verzoekers’ kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen. De contactpersoon van de ambassade stelt een wettelijk huwelijk als mogelijke oplossing voor en legt uit dat verzoeker met een volmacht van verzoekster naar Irak kan reizen om de procedure te initiëren.

Wat betreft de middels het verzoekschrift en de aanvullende nota bijgebrachte geboorteakten en identiteitsdocumenten, benadrukt de Raad dat de identiteit van verzoekers en hun kinderen in deze niet wordt betwist. De identiteitsdocumenten waaruit de burgerlijke staat van verzoekers blijkt, zijn uitgegeven op respectievelijk 25 juni 2013, 9 augustus 2001 en 10 mei 2010 (zie stuk 13 *“Vertaling van stuk 6, de identiteitsdocumenten van verzoekers waaruit hun ongehuwde status blijkt”*, bij aanvullende nota van 19 december 2024). Op basis van deze documenten kan worden vastgesteld dat de burgerlijke staat van verzoekster (minstens) tot 2013 ongehuwd was en dat die van verzoeker (minstens) tot 2010 ongehuwd was.

Verzoekers tonen geenszins aan dat het voor hun kinderen onmogelijk zou zijn om de Iraakse nationaliteit te bekomen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet er krachtens artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet een verband aangetoond moet worden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en de daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk noch duiden zij concreet een grond van vervolging aan die ertoe zou leiden dat aan hun kinderen de Iraakse nationaliteit zou worden ontzegd door de bevoegde Iraakse autoriteiten.

7. De door verzoekers bijgebrachte informatie over de situatie van buitenechtelijke kinderen en van personen zonder documenten in Irak (stukken 8-12, bij verzoekschrift; stukken 14-15, bij aanvullende nota van 19 december 2024) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat beide verzoekers' kinderen bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, maar blijven hier in gebreke. Verzoekers slagen er immers niet in aan te tonen dat het onmogelijk is dat hun kinderen de Iraakse nationaliteit verkrijgen, laat staan dat hun kinderen bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken geenszins concreet aannemelijk dat hun kinderen in Irak zouden worden geconfronteerd met problemen omwille van het feit dat ze buiten het wettelijk huwelijk geboren zijn. Hoger werd reeds vastgesteld dat de problemen met verzoeksters familie niet aannemelijk zijn, zodat evenmin aannemelijk is dat verzoekers' kinderen door de problemen met verzoeksters familie als bastaardkinderen zullen worden beschouwd."

12. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nieuwe door de verzoekende partijen aangevoerde elementen als dusdanig aanneemt en er vervolgens een duidelijk antwoord op geeft. Daarmee is voldaan aan de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partijen benadrukken dat de nieuwe elementen de essentie van de eerdere weigeringsbeslissing doorbreken en dat daardoor hun argumentatie over het officieel statuut van minderjarige kinderen niet meer als louter ongefundeerd kan worden beschouwd, moet worden vastgesteld dat

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de nieuw aangevoerde elementen ten gronde onderzoekt. Uit de hierboven vermelde overwegingen in het bestreden arrest blijkt dat de geloofwaardigheid van de argumentatie van de verzoekende partijen is beoordeeld in het licht van de nieuw aangevoerde elementen en is onderzocht of die elementen ertoe kunnen leiden dat hun verzoeken moeten worden ingewilligd. Die beoordeling hangt niet af van de vraag of er voor de toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet sprake was van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maakten dat de verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking kwamen. Er wordt geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond.

13. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 4 de eerdere verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen heeft besproken en als volgt heeft besloten:

“Verzoekers houden in het kader van hun onderhavig achtste verzoek om internationale bescherming vast aan de problemen met verzoeksters familie en brengen geen elementen bij die de voorgaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. Waar verzoekers er in het kader van onderhavige procedure op wijzen dat hun kinderen door de problemen met verzoeksters familie als bastaardkinderen zullen worden beschouwd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3), dient te worden vastgesteld dat deze bewering volledig verder bouwt op de ongeloofwaardig bevonden problemen met de familie van verzoekster en dus evenmin kan worden aangenomen.”

Voor zover de verzoekende partijen argumenteren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat “omwille van het niet-aantekenen van een beroep tegen de vorige beslissing van de verwerende partij de aangehaalde elementen niet meer gekwalificeerd kunnen worden als nieuwe elementen”, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet “louter [kan] verwijzen naar de ongeloofwaardig bevonden verklaringen van verzoekers omtrent de familiale problemen” of dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de nieuwigheid van

de elementen relativeert”, berust het middel op een verkeerde lezing van het bestreden arrest.

14. In de mate dat de verzoekende partijen kritiek uiten op de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de door hen aangevoerde stukken en argumentatie, zoals de landeninformatie, vragen zij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

15. Het eerste middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. De verzoekende partijen werpen in een tweede middel de schending op van de artikelen 48/3, 48/6 en 57/1, § 1, van de vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen voeren in een eerste middelonderdeel aan dat de jurisdictionele motiveringsplicht, alsook de samenwerkingsplicht bedoeld in artikel 84/6 van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Zij zetten uiteen dat het huidig verzoek om internationale bescherming door de verzoekende partijen ook in naam van hun minderjarige kinderen werd ingediend. Zij stellen dat zij in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangegeven wat de vervolgingsgronden en de specifieke vervolging zijn in hoofde van hun minderjarige kinderen. Hierdoor had de vrees tot vervolging in hoofde van hun minderjarige kinderen onderzocht moeten worden en niet enkel in hoofde van de verzoekende partijen. Door te oordelen dat de verzoekende partijen hebben nagelaten dit *in concreto* te duiden, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordelingsbevoegdheid in volle rechtsmacht, alsook de jurisdictionele motiveringsplicht. Verder benadrukken de verzoekende

partijen dat zij alle nodige en pertinente informatie omtrent de gevreesde vervolging en de vervolgingsgrond in hoofde van hun minderjarige kinderen hebben meegegeven. Door te oordelen dat het aan de verzoekende partijen toekomt zeer concreet aan te tonen aan welke daden van vervolging hun minderjarige kinderen zullen onderworpen worden en op grond van welke specifieke vervolgingsgrond, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de samenwerkingsplicht voorzien in van artikel 84/6 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren in een tweede middelonderdeel aan dat de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden wordt doordat wordt geoordeeld dat de verzoekende partijen de vrees voor vervolging in hoofde van hun minderjarige kinderen kunnen wegnemen door hun huwelijk in Irak te officialiseren. Daarmee wordt geoordeeld dat zij dergelijke stappen dienen te ondernemen om buiten het toepassingsgebied van de internationale bescherming te blijven, zonder de actuele toestand van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen in aanmerking te nemen en zonder te antwoorden op hun betoog dat de asielinstanties niet de bevoegdheid hebben om te bevelen de burgerlijke status van de verzoekende partijen aan te passen.

17. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen de uiteenzetting van het tweede middel en voegen daaraan toe dat de artikelen 48/3 en 48/6 van de vreemdelingenwet een beoordeling *ex nunc* vereisen. Het vooruitzicht dat de kinderen van de verzoekende partijen na een onzekere, tijdrovende en risicovolle procedure alsnog de documenten zouden kunnen bekomen, neutraliseert het actuele risico op vervolging of ernstige schade bij terugkeer niet. Er is sprake van een vervolging wegens (gebrek aan) nationaliteit. Het bestreden arrest bevat verder geen specifieke analyse in hoofde van de minderjarige kinderen zonder documentatie, wat een essentieel gebrek is in de beoordeling. De verzoekende partijen vervolgen met inhoudelijke kritieken op de beoordeling van de aangebrachte argumentatie, stukken en landeninformatie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

18. Krachtens artikel 51/1, § 1, van de vreemdelingenwet wordt een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent.

Zoals uit de reeds geciteerde punten 5 en 7 van het bestreden arrest blijkt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer de mogelijkheid voor de kinderen om de Iraakse nationaliteit te bekomen en de concrete vervolgingsvrees in hoofde van de kinderen beoordeeld. In punt 8 van het bestreden arrest wordt daar het volgende aan toegevoegd:

“Verzoekers voeren in het verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 14, § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003.

De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op wat voorafgaat zijn verzoekers er niet in geslaagd om in hoofde van hun kinderen een gegronde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomst artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.”

Anders dan de verzoekende partijen aanvoeren, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vrees tot vervolging in hoofde van de kinderen wel degelijk onderzocht. De aangevoerde schending van artikel 51/1 van de vreemdelingenwet berust op een verkeerde lezing van het bestreden arrest.

19. Uit de punten 5, 7 en 8 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich, wat het argument betreft dat de kinderen van de verzoekende partijen de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen, in eerste instantie aansluit bij de bestreden beslissingen van de verwerende partij en, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen stellen, van oordeel is dat uit het e-mailverkeer met de Iraakse ambassade geenszins kan worden afgeleid dat de kinderen de Iraakse nationaliteit niet kunnen bekomen. De contactpersoon van de ambassade stelt een wettelijk huwelijk voor als mogelijke oplossing en legt uit dat tweede verzoeker met een volmacht van eerste verzoekster naar Irak kan reizen om de procedure te initiëren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat het voor hun kinderen onmogelijk zou zijn om de Iraakse nationaliteit te bekomen. Verder wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de door de verzoekende partijen bijgebrachte informatie over de situatie van buitenechtelijke kinderen en van personen zonder documenten in Irak aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk vermag te doen. Deze informatie is – aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – van louter algemene aard en volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat beide kinderen van de verzoekende partijen bij een terugkeer naar Irak daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. De verzoekende partijen slagen er volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in aan te tonen dat het onmogelijk is dat hun kinderen de Iraakse nationaliteit verkrijgen, laat staan dat hun kinderen bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren of reëel risico op ernstige schade zouden lopen. De verzoekende partijen maken evenmin concreet aannemelijk dat hun kinderen in Irak zouden worden geconfronteerd met problemen omwille van het feit dat ze buiten het wettelijk huwelijk geboren zijn. Verder benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om

in hoofde van hun kinderen een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsgrond in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er kan niet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordelingsbevoegdheid in volle rechtsmacht heeft miskend, noch dat de jurisdictionele motiveringsplicht is geschonden.

20. Artikel 48/6, § 1, eerste lid, tweede zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties tot taak hebben om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Die samenwerkingsplicht, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, staat er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de verzoekende partijen rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van hun aanvraag en, bij uitbreiding, die van hun minderjarige kinderen dienen aan te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon op wettige wijze stellen dat de verzoekende partijen in gebreke zijn gebleven om de aangevoerde vrees voor vervolging in hoofde van hun minderjarige kinderen *in concreto* aannemelijk te maken.

De aangevoerde schending van artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

21. Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

22. Uit de reeds aangehaalde punten 5, 7 en 8 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de actuele toestand van de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen in aanmerking heeft genomen en op gemotiveerde wijze heeft uiteengezet waarom de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om in hoofde van hun minderjarige kinderen een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. In punt 9 van het bestreden arrest wordt verder het volgende overwogen:

“Verder hekelen verzoekers de Iraakse procedure voor het officialiseren van een religieus huwelijk en verwijzen ze naar landeninformatie dienaangaande. Ze zetten uiteen dat deze procedure ertoe zal leiden dat ze voor een ongedetermineerde periode gescheiden zullen leven, dat het niet ondenkbaar is dat verzoeker geen visum zal krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken om terug te keren naar België en dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Verzoekers kunnen onderhavige procedure echter niet aanwenden om de procedure tot wettiging van hun huwelijk in Irak en het daaropvolgend verkrijgen van een visum voor België te bekritisieren.

In de huidige procedure is de bevoegdheid van de Raad beperkt tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen strekken er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers' gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.”

Anders dan de verzoekende partijen voorhouden, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat de verzoekende partijen stappen dienen te ondernemen om buiten het toepassingsgebied van de internationale bescherming te blijven. Hij benadrukt dat zijn bevoegdheid beperkt is tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen gaan wat dit betreft uit van een foutieve lezing van het bestreden arrest.

Waar de verzoekende partijen tot slot een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aanvoeren omdat niet is geantwoord “op het motief van verzoekers dat asielinstanties niet de bevoegdheid hebben om te bevelen de burgerlijke status van verzoekers aan te passen”, gaan zij eraan voorbij dat die motiveringsverplichting niet inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

23. Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

24. De verzoekende partijen werpen in een derde middel de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen voeren in een eerste middelonderdeel aan dat het bestreden arrest de jurisdictionele motiveringsplicht schendt in verband met de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Zij zetten, samengevat, uiteen dat zij in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij en hun minderjarige kinderen worden blootgesteld aan een reëel risico op schade, zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, namelijk doordat zij niet in staat zijn om te voorzien in hun eigen bestaansmiddelen, noch die van hun kinderen, alsook dat hun kinderen bij terugkeer naar Irak geen toegang tot de basisdiensten zullen verkrijgen. Artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet komt overeen met artikel 3 EVRM en moet daarom geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM),

waarnaar de verzoekende partijen verwijzen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt foutief dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekende partijen voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren in een tweede middelonderdeel aan dat het bestreden arrest de jurisdictionele motiveringsplicht schendt in verband met de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zij zetten, samengevat, uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen foutief oordeelt dat de verzoekende partijen specifiek moeten aantonen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De loutere aanwezigheid van geweld in de provincie vanwaar zij afkomstig zijn, wat blijkt uit de landeninformatie waarnaar zij verwezen hebben in hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is voldoende om onder de subsidiaire bescherming te vallen. De verzoekende partijen verwijzen in dat kader naar artikel 15, c), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verder zeer selectief omgesprongen met de landeninformatie en heeft geen rekening gehouden met alle informatie die door de verzoekende partijen werd aangereikt.

25. De verzoekende partijen herhalen in hun memorie van wederantwoord integraal de uiteenzetting van het derde middel en repliceren, wat het eerste middelonderdeel betreft, dat de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen foutief de nadruk leggen op intentionele en gerichte onmenselijke behandeling. Onder artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 3 EVRM kan dit ook een samenloop van feitelijke en administratieve omstandigheden zijn om het minimumniveau van ernst te bereiken, zoals het

gegeven dat de kinderen geen identiteitsdocumenten hebben, met een structurele uitsluiting van basisrechten tot gevolg. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert niet waarom de cumulatie aan omstandigheden in hoofde van de kinderen van de verzoekende partijen niet voldoet aan het vooropgestelde minimum van ernst.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat, als wordt aangenomen dat er sprake is van een hoog niveau van geweld, er niet kan worden vereist dat zij toch nog zware en bijkomende omstandigheden bewijzen, te meer omdat er niet wordt uitgelegd welke concrete en aanwezige factoren niet in rekening zijn gebracht.

Beoordeling

26. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Het eerste en tweede middelonderdeel betreffen respectievelijk de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake artikel 48/4, § 2, b) en c), van de vreemdelingenwet.

Eerste middelonderdeel

27. In punt 2.1 van het bestreden arrest citeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de argumentatie van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift, waaronder het onderdeel D, getiteld “Over het intern vestigingsalternatief, de terugkeer naar Irak en de subsidiaire bescherming”, waarin zij hebben aangevoerd dat zij en hun kinderen onderworpen zullen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling, gelet op het gebrek aan een opvangnetwerk en toegang tot basisdiensten en werk. De verzoekende partijen hebben verder aangevoerd dat zij geen intern vestigingsalternatief hebben en dat er geen informatie voorhanden is over personen die teruggekeerd zijn naar de regio van de verzoekende partijen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in punt 11 van het bestreden arrest dat de verzoekende partijen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroepen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en dat noch uit hun verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verder oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, aangezien er geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in hoofde van de verzoekende partijen wordt vastgesteld, geen onderzoek dient te worden gevoerd naar een intern vestigingsalternatief, waardoor het betoog van de verzoekende partijen aangaande het intern vestigingsalternatief niet dienstig is.

Uit deze overwegingen kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verklaringen van de verzoekende partijen en de andere elementen van het dossier ter zake weliswaar in overweging heeft genomen, maar tot de conclusie komt dat onvoldoende wordt aangetoond dat de verzoekende partijen bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zouden lopen op ernstige schade.

Door vast te stellen dat de verzoekende partijen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroepen als voor de vluchtelingenstatus, die in de voorafgaande punten van het arrest reeds zijn besproken, en dat “[n]och uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet”, voldoet het bestreden arrest aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

28. In zoverre de verzoekende partijen voor het eerst in de memorie van wederantwoord aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen foutief de nadruk legt op intentionele en gerichte onmenselijke behandeling, geven zij het middelonderdeel een nieuwe wending. Het middelonderdeel is in die mate niet ontvankelijk.

29. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen foutief oordeelt dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de verzoekende partijen voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, betwisten zij in wezen de inhoud van de gegeven motivering. Die kritiek houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. De Raad van State is als cassatierechter niet bevoegd om de feitelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te doen.

30. Het eerste onderdeel van het derde middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

31. Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet betreft, wordt in punt 11 van het bestreden arrest het volgende overwogen:

“Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad op basis van de beschikbare informatie vast dat het geweld in het district Amedi in de provincie Dohuk, vanwaar verzoeker afkomstig is, een hoog niveau bereikt en dat er derhalve een lagere mate aan individuele elementen vereist is om de nood aan subsidiaire bescherming aan te nemen op grond van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers laten echter na aan te tonen dat zij persoonlijke omstandigheden hebben die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verder verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de door verweerder bijgebrachte analyse en informatie middels aanvullende nota van 16 december 2024, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in het district Dohuk in de provincie Dohuk, vanwaar verzoekster afkomstig is en waar beide verzoekers' families wonen, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Aangezien er, gelet op de voormelde analyse, geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers wordt vastgesteld, dient geen onderzoek te worden gevoerd naar een intern vestigingsalternatief. Het betoog in het verzoekschrift aangaande het intern vestigingsalternatief is bijgevolg niet dienstig.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

32. Uit deze overwegingen kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op basis van de beschikbare informatie, vaststelt dat het geweld in het district Amedi in de provincie Dohuk, vanwaar de verzoekende partijen afkomstig zijn, een hoog niveau bereikt, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een persoon, louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In een dergelijk geval moet rekening worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming bij het beantwoorden van de vraag of in zijn geval een bepaalde mate van willekeurig geweld volstaat voor de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus. Hoe meer een verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiare bescherming (zie HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, overw. 35 en 39). Gelet op het hoog niveau van geweld in de provincie vanwaar de verzoekende partijen afkomstig zijn, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een lagere mate aan individuele elementen vereist is om de nood aan subsidiare bescherming aan te nemen op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, maar dat er in hoofde van de verzoekende partijen nog steeds dergelijke individuele elementen, die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, ontwaard moeten kunnen worden.

In de mate dat volgens de verzoekende partijen uit het begrip “willekeurig geweld” in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet volgt dat de loutere aanwezigheid in het betreffende gebied voldoende is om de subsidiare beschermingsstatus te verkrijgen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bepaling heeft geschonden door een zekere mate van individuele elementen te vereisen, faalt het middelonderdeel naar recht.

Waar de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de verwerende partij niet kunnen eisen dat “zware en persoonlijke omstandigheden” worden bewezen, moet worden vastgesteld dat een dergelijke vereiste niet wordt gesteld in het bestreden arrest. Die kritiek berust bijgevolg op een verkeerde lezing van het bestreden arrest.

33. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt, volgens de verzoekende partijen foutief, dat zij nalaten om aan te tonen dat zij persoonlijke omstandigheden hebben die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen apprecieert als rechter ten gronde soeverein de persoonlijke omstandigheden. De Raad van State kan zich als cassatierechter niet in zijn plaats stellen. De verzoekende partijen tonen overigens niet aan met welke persoonlijke omstandigheden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening gehouden zou hebben bij zijn beoordeling van het verhoogd risico in hun hoofde verbonden aan willekeurig geweld.

In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar “de beschikbare informatie”. Uit niets blijkt dat daarbij geen rekening is gehouden met de specifiek door de verzoekende partijen bijgebrachte informatie.

De aangevoerde schending van de jurisdictionele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

34. Het tweede onderdeel van het derde middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

35. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen bekritisieren het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er geen onderzoek dient te worden gevoerd naar een intern vestigingsalternatief, aangezien er geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in hoofde van de verzoekende partijen wordt vastgesteld. Er staat nochtans vast dat de minderjarige kinderen van

de verzoekende partijen zich niet op wettige wijze kunnen begeven naar Irak, laat staan een veilig deel in Irak. Deze persoonlijke omstandigheden worden niet mee in aanmerking genomen. De overwegingen in het bestreden arrest staan haaks op artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de betrokkenen zich op veilige en wettige wijze tot het intern vluchtalternatief moeten kunnen wenden en dat met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker rekening moet worden gehouden.

36. De verzoekende partijen herhalen het vierde middel integraal in de memorie van wederantwoord. Zij voegen daaraan toe dat dat de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de wettelijke en cumulatieve voorwaarden die artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet oplegt, namelijk het “veilig, wettelijk en in redelijkheid kunnen vestigen” in een ander deel van het land van oorsprong, miskennen. De alternatieven voor de bescherming moeten realistisch en effectief zijn, niet louter hypothetisch. Dit artikel verplicht eveneens rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden. Door deze niet mee in overweging te nemen, werd een essentieel element uit het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbeantwoord gelaten, wat een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht inhoudt.

Beoordeling

37. Artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land

van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Op grond van deze bepaling is er geen behoefte aan internationale bescherming in geval van een zogenaamd binnenlands beschermingsalternatief.

Zoals uit de beoordeling van de vorige middelen is gebleken, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om in hoofde van hun kinderen een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van die wet, aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt op wettige wijze dat in die omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief overbodig is en dat het betoog dienaangaande in het verzoekschrift niet dienstig is.

De door de verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet berust op een verkeerde lezing van die bepaling. Om die reden kan ook de aangevoerde schending van de jurisdictionele motiveringsplicht niet worden aangenomen.

38. Het vierde middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

39. De verzoekende partijen voeren in een vijfde middel de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 149 van de Grondwet.

Zij zetten uiteen dat zij in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concreet een schending van artikel 8 EVRM hebben aangetoond. Er is sprake van een ongeoorloofde en disproportionele inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen door van hen te eisen dat zij hun ongehuwde status aanpassen en dat de gezinseenheid voor onbepaalde tijd verbroken zou worden om die ongehuwde status aan te passen. De verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM, op grond waarvan bij het nemen van een verblijfs- of verwijderingsbeslissing een billijke belangenafweging vereist is waarbij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval moeten worden onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt evenwel dat de weigering van een beschermingsstatus geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, dat de bestreden beslissing van verweerder geen inmenging in het gezinsleven zou uitmaken en dat, ingeval van inmenging, deze niet ongeoorloofd, noch disproportioneel zou zijn. Op het argument van de verzoekende partijen dat de asielinstanties de bevoegdheid ontberen om hun te bevelen hun ongehuwde status aan te passen, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet geantwoord.

Dat de beslissing omtrent de toekenning of weigering van een beschermingsstatus geen beslissing aangaande het verblijfsrecht is, kan volgens de verzoekende partijen evenmin aanvaard worden. Als er wordt geoordeeld dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van een beschermingsstatus, dan is dit impliciet een beslissing tot weigering van een verblijfsrecht, waardoor er altijd een toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan moet worden.

40. De verzoekende partijen herhalen in hun memorie van wederantwoord integraal de uiteenzetting van het middel. Zij voegen daaraan toe dat artikel 8 EVRM een belangenafweging vergt van zodra een beslissing het gezinsleven feitelijk raakt, ook zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat er niet expliciet een aanpassing van de burgerlijke status wordt bevolen,

betekent geenszins dat er geen inmenging is. Op de Raad voor Vreemdelingebetwistingen rustte de positieve verplichting onder artikel 8 EVRM om bij het nemen van het bestreden arrest te vermijden dat het gezinsleven disproportioneel wordt geraakt, wat niet is gebeurd.

Beoordeling

41. In het reeds aangehaalde punt 9 van het bestreden arrest, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer dat in “de huidige procedure [...] de bevoegdheid van de Raad beperkt [is] tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus”, dat de “loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus [...] geen schending [inhoudt] van artikel 8 van het EVRM” en dat de “bestreden beslissingen [...] er immers op geen enkele wijze toe strekken] een inmenging in verzoekers’ gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn”.

42. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt terecht dat zijn bevoegdheid in de betrokken procedure beperkt is tot de beoordeling van de door de verzoekende partijen aangevraagde internationale beschermingsstatus. Die beoordeling gebeurt aan de hand van de in de wet voorgeschreven criteria. Anders dan de verzoekende partijen aanvoeren moet daarnaast geen bijkomende belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM plaatsvinden. Het gegeven dat het bekomen van internationale beschermingsstatus gunstige gevolgen kan hebben voor de verzoekende partijen en hun kinderen omtrent hun verblijfssituatie, houdt niet in dat de beslissing over de toekenning of weigering van die beschermingsstatus als dusdanig kan worden beschouwd als een beslissing inzake het verblijf of de verwijdering. In zoverre het middel uitgaat van een andere opvatting, faalt het naar recht.

Met de aangehaalde passage uit punt 9 van het bestreden arrest beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de argumentatie van de

verzoekende partijen in hun verzoekschrift over “de (on)mogelijkheid om de Iraakse nationaliteit te bekomen en de repercussies ervan op het privé- en gezinsleven”. Waar de verzoekende partijen bekritisieren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalde elementen, zoals het argument dat de asielinstanties de bevoegdheid ontberen om de verzoekende partijen te bevelen hun ongehuwde status aan te passen, niet uitdrukkelijk heeft weerlegd, wordt eraan herinnerd dat jurisdictionele motiveringsverplichting niet inhoudt dat moet worden geantwoord op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. De aangevoerde schending van de jurisdictionele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

43. Het vijfde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro en een bijdrage van 26 euro.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
Jonas Riemslagh,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams